

Cesta Života

MINISET

MINDSET

Ačkoli Cesta Života je postavena především na hledání odpovědí na základní životní otázky, předpokládá tvůj aktivní přístup a není jejím cílem předkládat hotové návody, vychází z filozofie, že dobro a zlo jsou reálné, ať už je budeme pojmenovávat jakkoli. Jsou zkrátka věci, které všeobecně prospívají a jiné, které všeobecně vedou spíš k úpadku. Přesto ti vždycky zůstává svoboda v tom, jaký postoj k tomu zaujmeš. Následující řádky proto ber jako určitý tip k zamyšlení a pokud ti budou dávat smysl, můžeš něco z toho do vlastní Cesty zahrnout.

Pokud ses vydal na Cestu vědomého boje se zlem, boje za Život, samotné čerpání příjemných prožitků nestačí. Chce-li člověk někam cíleně směřovat, něco konkrétního budovat, je potřeba mít mentalitu bojovníka, mindset (životní nastavení), o který se může opřít. Jde o určitou strategii, systém, který lze v tomhle boji využít. Je to jeden z nezbytných nástrojů na naší Cestě, dalo by se říci - naše hlavní zbraň.

Seberozvoj

Chápeme-li Život jako vše, co směřuje k růstu, na prvním místě je potřeba zaujmout postoj, který se na hledání tohoto Života zaměřuje. Nespokojit se pouze s tím, jaká situace je, ale aktivně usilovat o její proměnu. Přístup zaměřený na neustálý rozvoj. Hledání, v čem je potřeba se zlepšit a v těchto oblastech cíleně usilovat o zlepšení, seberozvoj.

Zároveň považuji za důležité nebát se chybovat. I když míříme k ideálu, náš život je Cesta a ideál je Cíl, kterého na samotné Cestě nedosáhneme. Smyslem ale je nepřestat se mu přibližovat a to právě i skrze chyby. Chyby nám totiž můžou ukázat, kudy Cesta nevede, což je stejně cenná zkušenost, jako objev správného směru. Z vlastní zkušenosti vím, že snaha o dokonalost, perfekcionismus, může člověka paradoxně zablokovat na místě, protože se bojí chyby, ale v důsledku se nikam neposune. Jak se říká: i pád na hubu je pohybem vpřed.

Odpovědnost

Jedná se o přístup odpovědnosti - přijímám odpovědnost za vlastní život a volím aktivní postoj k jeho utváření, budování. Zároveň jsem připraven převzít odpovědnost také za vlastní chyby, nehledat příčiny svých nezdarů pouze v okolí a okolnostech. Uvědomit si, že příčinou mnohých chyb jsem také já sám,

respektive můj starý přístup. Osobně nevidím nic špatného na tom, pokud člověk v minulosti udělal sebevětší hloupost, pokud k ní v současnosti zaujímá odpovědný postoj, tedy přiznání chyby, lítost a především aktivní kroky k její nápravě. Pokud se člověk z chyby poučí, pak chyba měla svůj smysl.

Pravdivost, moudrost

Jedním ze základních pilířů Cesty Života je orientace na pravdu. Pravda je hlavně v poslední době hodně relativizovaná, předkládá se nám tvrzení, že není možné se jí dobrat, že každý má svou vlastní pravdu. Tvrzení, že každý má svou vlastní pravdu ale popírá samo sebe, protože uznává, že má pravdu i ten, kdo tvrdí, že tohle tvrzení je nepravdivé. Z toho plyne prostý fakt - pravda není nic subjektivního, je to objektivní realita. A naší povinností je se této objektivní realitě co nejvíce přibližovat. V opačném případě se vystavujeme iluzi o světě a o sobě, což velice snadno může vést k tomu, že z Cesty sejdem.

Hledání pravdy bez ohledu na to, jestli nám je, nebo není příjemná. Pokud pravda o nás samých příjemná není, je potřeba změnit sebe, ne snažit se pravdu zakrýt, překroutit. Nikdy totiž pravdu nelze zakrýt natolik dokonale, aby naše lež někde nemohla vyplout na povrch, čímž utrpí minimálně naše pověst. Proto se říká, že lež má krátké nohy. Není zkrátka možné přetvořit okolní svět tak, aby nepříjemná pravda nikdy nevyšla najevo. Je to tedy i odvaha uznat vlastní chybu a nedokonalost, omluvit se za ni a napravit ji. To je Cesta Života. Také nazývaná jako moudrost - schopnost nechat se poučit.

Důležité je uvědomění, že sami nikdy nebudeme schopni odhalit veškeré své nedostatky. Proto je moudré cíleně hledat zpětnou vazbu u ostatních lidí, kteří jsou schopni naše chyby vidět mnohem jasněji, než my sami.

Jedním z klíčových prvků je také analytické myšlení - identifikace problémů, jejich příčin a řešení, klíčových věcí v životě, hledání toho, co je nejdůležitější (prioritizace), odstraňování balastu a plevele. Lháři se pokouší pravdu schovat za velké množství nesouvisejících slov, odvést pozornost jinam. My musíme pěstovat schopnost zaměřit se na to, co je podstatné.

A také schopnost vlastní sebereflexe - přemýšlení nad tím, co v životě dělám dobře, co ne a co je potřeba změnit tak, abych se ke svým cílům přibližoval.

Aktivní hledání dobra a smyslu ve věcech kolem nás. To, co smysl má, budovat a chránit. Co nemá, tomu se vyhnout, případně tomu čelit.

Pravda je velmi komplexní a nikdo z nás se během lidského života nedobere kompletní pravdy o světě. Vždycky nás bude přesahovat. Ale přesto je možné ji postupně objevovat a já bych i řekl, že je to naší povinností, zodpovědností. Je

proto důležité uchovat si postoj neustálého hledání pravdy a vyvarovat se pocitu, že pravdu vlastním a že mě to vyvyšuje nad ostatní, kteří ji neznají.

Hrdinství, odvaha, síla

Hrdina je člověk, který je schopen vykonat to, co je v daném okamžiku nejvíc potřeba, nehledě na cenu, kterou za to bude muset zaplatit. Pokud hrdinství uchopíme takto obecně, tenhle princip nám bude pomáhat v běžných každodenních povinnostech. Je to síla umět se rozhodnout správně bez ohledu na oběť. Odvaha. Pokud tenhle přístup člověk trénuje denně na maličkostech, při drobných povinnostech, do kterých se mu nechce, je pak schopen učinit i zásadní rozhodnutí, pokud jde o životní události, například o záchranu cizího života. Hrdinou se člověk nestane ze dne na den. Je to celoživotní postoj uplatnitelný v jakémkoli okamžiku života.

Důležité je poznamenat, že odvaha není absence strachu. Ten, kdo se nebojí, nepotřebuje odvahu. Je například odvážné dojít si nakoupit, když mi při tom nic nehrozí? Odvaha je naopak udělat to, co je potřeba, přestože mám strach. Pomocť člověku, který je v ohrožení (znamená to, že se tomu ohrožení vystavím také já).

Možná zastávám nepopulární názor, ale jsem také přesvědčený, že pohodlí člověka odklání z Cesty Života. Za nedostatkem odvahy se velmi často skrývá strach opustit komfortní zónu. Pohodlí je dobrá věc. Ale stejně jako cokoli dalšího dobrého ho nesmíme povýšit nad všechno ostatní. Jinak nebudeme schopni opustit dav pasivně přihlížející neštěstí někoho dalšího, případně dav přímo se na tom neštěstí podílející. Protože nechceme být za ty, kteří vybočují, nechceme čelit tomu davu, je to pro nás pohodlnější. A tak se vydáváme spolu s ostatními po Cestě Smrti, podílíme se na šíření zla. Opět je dobré trénovat opouštění komfortní zóny při běžných denních činnostech. Jak už jsem napsal, hrdinou se člověk nestane ze dne na den.

Pokora

Neustále na sobě pracuji, snažím se ze všech sil o dobro, jsem hrdina. Nezní to úžasně? Při práci na sobě člověk čelí silnému ale skrytému nepříteli - pýše. Aniž by si to uvědomil, začne mít o sobě příliš vysoké mínění, vždyť chyby ostatních jsou tak zjevné a mé pokroky tak zřejmé.

Velice důležité je uvědomění, že za prvé tomu tak nemusí být pořád, za druhé ostatní mohou být zase lepší než já v jiných směrech a v neposlední řadě můžu být v kterémkoli okamžiku v budoucnu odkázán na pomoc ostatních. Schopnost přiznat si, že ne vše zvládnu sám, schopnost přijmout pomoc od druhého člověka, to je velký krok. Ten vyžaduje pokoru. A i když se nám třeba daří, dokonale

skutečně nebudeme nikdy, proto pýcha v žádném případě není na místě. Je krokem od Života směrem ke Smrti. Pýcha předchází pád.

Naděje

I když člověk zaujme všechny výše uvedené životní postoje, neznamená to, že odteď už nikdy nebude nešťastný, že životní boj najednou začne být lehký. Můžou nastat během života velice kruté okolnosti. A v těch nejtěžších životních chvílích, kdy jsme na dně a kdy se jako velice snadné řešení nabízí varianta opustit dobrovolně tenhle hnusný život, může nám možná pomoci vědomí, že tohle ještě není konec, že jsou stále věci, za které má smysl bojovat, že toho můžeme ještě hodně vykonat. Stejně jako žádná noc netrvá věčně, žádná krutá zima netrvá věčně, žádná bouře netrvá věčně, tak ani naše momentální temné období nebude trvat věčně. Po každé noci znovu vyjde slunce, po každé zimě přijde znovu jaro, po bouřce často vysvitne duha. A jak můžeme vědět, že Život pro nás nemá připravena ještě nějaká hezká překvapení? Stojí za to bojovat. Má to smysl. Mějme naději.

Výzva

Které z výše popsaných hodnot tebou rezonují? Doplnil bys něco? Je něco s čím nesouhlasíš?

Sepiš si na papír hodnoty, o kterých se ty sám domníváš, že jsou pro život nejzásadnější.

